

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 204.

67de Møde.

Lørdagen den 25de Mai.

(Fortsat.)

Wessely: Jeg skulde blot tillade mig at sige til det, jeg nylig yttrede med Hensyn til § 9, at det forekommer mig, at, hvad der blev anført om § 9, var et Forsvar for, at man har frasældet den ældre Bestemmelse. Det er blevet anført af den høitærede Indenrigsminister, at den ældre Bestemmelse ikke er praktisk, og at der var indkommet Andragender fra de civile Vyrigheder, hvori hovedsagelig Indholdet af § 9 har været foreslaaet. Jeg har egentlig ikke videre indladt mig paa at forsvare den ældre Bestemmelse; jeg har kun sagt, at jeg troede, at den var mere praktisk. Men jeg har derimod yttret mig om, at § 9 under Krigen ikke lod sig udføre. Derom har den høitærede Indenrigsminister ikke yttret sig, men kun sagt, at det var blevet foreslaaet af de civile Vyrigheder, og det er ganske naturligt, at de civile Vyrigheder, som isærdeleshed tage Hensyn til, hvorledes Regnskabet skal føres, hvorledes Bevistet derfor skal tilveiebringes, med saadanne Ansøuelser vilde komme til et Forslag, hvorved et slikt Bevist sikkes. Den høitærede Krigsminister har dertil føiet, at han ogsaa maatte anbefale § 9; men der blev ikke anført den allermindste Grund, hvorfor denne Bestemmelse var hensigtsmæssig, eller om det var muligt at udføre den i Krigen; og det er dog egentlig de militaire Autoriteter, paa hvem den Byrde at udføre § 9 skulde komme til at hvile, saa at det synes, at der burde være givet nogen Grund, hvorfor man er gaaet ind paa denne Bestemmelse; men disse Grunde har jeg endnu ikke hørt at være fremsorte.

Indenrigsministeren: Jeg skal tillade mig at bemærke, at, naar den Bestemmelse, som fandtes i den provisoriske Anordnings § 3 „forsaavidt de Indquarterede ikke

selv ere forsynede dermed“, ikke er optagen i Udkastet saaledes, som det blev forelagt det høitærede Thing, da er Grunden dertil nærmest den, at det synes at være noget mindre correct affattet i den provisoriske Anordning. Det hedder nemlig deri: „Dvarteerværterne have at anvise de indquarterede Tropper fri Benyttelse af Kjøkkenskiklighed samt Kogeapparater og Brændsel til Madkogning, forsaavidt de Indquarterede ikke selv ere forsynede dermed.“ Det kan jo i Almindelighed ikke antages, at de Indquarterede ere forsynede med Brændsel, eller er idetmindste tvivlsomt; det var altsaa der knyttet til det Hele, men, som Forslaget nu er foreslaaet redigeret af det ærede Udvalg, er denne Banstikighed eller Tvivl falden bort; thi der er denne Passus knyttet til Medstaberne. Hvad § 9 angaaer, da er vistnok Grunden til de Forslag, som ere optagne i samme, den, at der ingen Anden er, der paalideligt kan vide, hvor mange der kan være indquarterede, end den Høistcommanderende for den vedkommende Troppeafdeling paa Stedet, saa at, naar man har bestemte Indvendinger at fremsætte imod § 9, da maa der paavises en anden Maade, hvorpaa man skulde kunne komme til de fornødne Data, end den, der er foreslaaet i § 9, som synes at være den nærmest liggende.

Da ikke Flere begjerede Ordet, gif man over til Afstemningen, hvorved
ad § 4.

1) Udvalgets Forslag: At der til Slutningen tilføies:

„Armeens Forpleiningsreglement, saavel som enhver Forandring deri, der kan faae Indflydelse paa Dvarteerværternes Forhold til den Indquarterede, skal fra vedkommende Overbestyrelse tilstilles de civile Autoriteter, for